

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. Ловеч, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **МАРИНА ФИЛИПОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно гражданско дело № 20214300500313 по описа за 2021 година

и за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Постановено е съдебно решение №260189/8.03.21 г. по гр.д.№3555/20 г. от Рс-Плевен, с което е прекратено производството по ч.гр.д.№3555/20 г. по описа на РС-Плевен в частта, за предявените от Г. Г. АЛ. ЕГН ***** гр.Плевен *** срещу Министерство на вътрешните работи, гр.София ул.“Шести септември“ №29 обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.181 ал.1 ЗМВР с цена на иска 4320 лв. и чл.86 ЗЗД с цена на иска 651,92 и е отхвърлен предявения от Г. Г. АЛ. ЕГН ***** гр.Плевен ***, против ОД на МВР-Плевен представлявана от В. В.-директор иск с правно основание чл.181 ал.1 вр. с ч.л.142 ал.1 ЗМВР за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 4320 лв, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв всеки месец за периода 29.07.2017 г. до 20.07.2020 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане като неоснователен и недоказан; отхвърлен е предявения от Г. Г. АЛ. ЕГН ***** гр.Плевен ***, против ОД на МВР-Плевен представлявана от В. В.-директор иск с правно основание чл.86 от ЗЗД за осъждане на ответник да заплати на ищеца сумата от 651,92 лв. представляваща лихва за забава върху сумата от 4320лв. за периода 29.10.17 г.-29.07.20 г. като неоснователна и недоказан и е осъдена на основание чл.78 ал.4 от ГПК Г. Г. АЛ. да заплати на МВР-София сумата от 100 лв. разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Постъпила е въззивна жалба с вх.№263784/19.03.21 г.от Г. Г. АЛ. ЕГН ***** против решение на РС-Плевен от 08.03.2021 г. по гр.д.№3555/20 г. по описа на РС-Плевен с твърдения, че го обжалва изцяло и моли да бъде отменено, като ѝ се присъдят направените по делото разноски и уважени предявените от нея искове, като се осъди първия ответник Министерство на вътрешните работи да ѝ заплати, на основание 181 ал.1 , вр. с чл. чл. 142, ал.1, т.2 от ЗМВР, претендиралото и дължимо парично обезщетение за неосигурена храна за периода 29.07.2017-29.07.2020г. в размер на 4 320 лева главница и 651,92 лв. мораторна лихва, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, а в случай, че в тази част се потвърди решението на първоинстанционния съд, че МВР е ненадлежна страна, при условията на евентуалност да бъде осъден втория ответник ОД на МВР Плевен да ѝ заплати сумата, като в тази част счита, че решението е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила.

Твърди, че за да прекрати производството срещу МВР София като главен ответник по делото, съда е приел, че Министерството е ненадлежна страна, като е възприел изцяло аргументите му , че предявените искове срещу него по делото са недопустими.

Сочи, че буквално в решението е възпроизведено становището по отговора на Министерството за приложението на правилото на чл. 61, ал.2 от КТ, което считат че е приложимо по аналогия при действието на Закона за държавния служител, и са цитирани Решение № 11/27.01.2016г. по гр.д.№ 3330/2015г. на ВКС, ГО и цитираната там съдебна практика/, като считат, че пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове е ОД на МВР-Плевен тъй като съгласно чл.37, ал.2 ЗМВР областните дирекции са юридически лица.

Твърди, че приемайки за основателно това възражение, а именно, че МВР-София не е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове/ съдът е счел че, по искове за възнаграждение и обезщетения, свързани с изпълнението на служебните правоотношения на служителя е надлежен ответник ОД на МВР Плевен , т.е. съответната служба, учреждение или поделение, в което служителят е назначен, независимо от органа по назначението и по тази причина е прекратил производството по делото

Изтъква, че съдебната практика в различните съдилища, обаче е разнопосочна по този въпрос и тъй като, с оглед цената на иска, окръжните съдилища са окончателна инстанция по тези спорове. Твърди, че за пълнота на защита и процесуална икономия обжалва решението и в тази част, тъй като се среща и обратното становище , обективизирано в решение на СГС по 05.11.2020 г. по дело 11135 по описа за 2019 г., с което е потвърдено Решение № 137206 от 10.06.2019 г.. постановено по гр-д. № 61856/18 г. по описа на СРС - 145 състав, с което ответникът М В Р . със седалище в гр. София, представлявана от Министъра е осъден да заплати на ищеца В. Д. А на основание |чл 181 ал.1 пред.2(в сила от 2014 г.) сумата 3 840 лева, представляваща ..неплатена легова равностойност на неосигурена храна за периода месец януари 2016 г. до м. август 2018 г. вкл., през което време ищецът се е намирал в служебно правоотношение МВР, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване, на исковата молба - 20.09.2018 г. до окончателното

изплащане на вземането, както Министерство на вътрешните работи е осъдено като ответник с оглед на това че е приет за надлежна страна по служебното правоотношение независимо от възраженията му като ответник.

За пълнота на защитата и с оглед разнопосочната и противоречива практика поддържа претенцията си и на това основание поради , което моли ако съда уважи жалбата в тази част, да отмени решението в тази част и да разгледа и уважи иска по същество.

В случай, че потвърди решението с характер на определение в тази част и също приеме че МВР не е надлежен ответник , то моли съда да отмени решението в което исковете ѝ са разгледани по същество и са отхвърлени и да ги уважи изцяло срещу втория ответник ОД на ОДМВР ,

Счита ,че съда е допуснат съществени процесуални нарушения по делото довели до постановяване на този краен резултат в решението .

Твърди, че вторият ответник ОД на МВР Плевен не е взел никакво становище и никакво участие по делото, не е направил абсолютно никакви възражения, нещо повече въпреки, че бил задължен с определение на съда да представи доказателства от досието ѝ, проявил пълна пасивност в процеса, не е оспорил исковете нито по основание нито по размер и съобразно настъпилата преклузия губи възможността да направи това по късно .

Излага, че поради това буди абсолютно недоумение, защо съдът без да са оспорени претенциите ѝ от ОД на МВР и при виновно непрепятстване на доказателства, е приложил, приел и обсъждал разглеждайки по същество иска срещу втория ответник, /явно по аналогия/ чуждите възражение на първия ответник- МВР , че възнаграждението било недължимо тъй като е инкорпорирано в заплата ѝ още при преназаването ѝ като държавен служител, по силата на законовото изискване .

Сочи, че при липса на възражения от страна на ОД на МВР и при липса на каквито и да било доказателства, обосноваващи обратния извод, че ѝ е заплащано такова обезщетение и то е действително включено като част от компонентите на възнаграждението ѝ, не става ясно от къде с извел изводите си съда, приемайки че то е включено и е изплатено.

Твърди, че експертизата е категорична, че няма спор, че не е изплащано такова възнаграждение , ако втория ответник - който според съда се явява надлежен работодател, твърди обратното той е следвало да го заяви и да го докаже като част от доказателствената тежест разпределена в процеса .

Сочи, че съобразно разпределената доказателствена тежест по доклада не е имала каквито и да било указания да доказва размера на възнаграждението си преди и след преназаването, компонентите от които е формирано, не е поставяна и такава задача на вещото лице .

Счита, че това,че закона е дал такава изначална предпоставка не означава, че тя е спазена от работодателя , и моето твърдение е че не съм получавала и не ѝ е заплащано, като тя не е длъжна да доказва отрицателен факт, още повече при липса на обратните твърдения от страна на ОД на МВР Плевен

По същия начин заявява , че не ѝ е начислявано и увеличавано трудовото възнаграждение за клас прослужено време , което също е компонент от цитираната от съда правна норма приложима при преназначението - ал.6 от §69 от ЗИДПЗПЗМВР

Изтъква, че тъй като в ЗДС не се предвиждат увеличаване на служебното възнаграждение за клас прослужено време и именно в тази връзка със специалния закон /ЗМВР/ е предвидено. че при формиране на началното основно възнаграждение при преназначаването следва да се включи индивидуална основна заплата, не по- ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Твърди, че това в още по- голяма степен, следва да застъпва становището, че паричната равностойност за храна продължава да се дължи и да се актуализира съобразно общата норма на ЗМВР и издадените заповеди на министъра по определен ежегодно размер .

По съществото на спора становището ѝ е следното:

Според нея основният спорен въпрос по делото е дали в процесния период тя е държавен служител по смисъла на чл. 2 ал.1 от ЗДСл и дали при уреждане на статута се прилага и специалния ЗМВР. Счита, че в зависимост от това следва да се определи съобразно правната уредба на ЗМВР /в сила от 28.11.2014 г. / и подзаконовите нормативни актове относно прилагането на ЗМВР кои са служителите на МВР, на които се следва храна или левовата равностойност, претендирана от ищеца.

Твърди, че СГС в цитираното решение е счел, че правния статут на служителите почл.142, ал. 1. т. 2 ЗМВР се уреждат както от общия ЗДСл така и от специалния ЗМВР .

Същото становище споделя и тя по отношение на въззиваемата , която е със заповед № 8121 К-2434/07.02.2017г. на министъра на вътрешните работи, от 01.02.2017г. е преназначена от длъжност „ ***" по ЗМВР на длъжност „***" по ЗДСл към ОД на МВР-Плевен .

Твърди, че това следва от изричния текст на специалния закон, който в чл. 1 ЗМВР. Който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Сочи, че тзи разпоредбата дава основание останалите текстове на специалния закон да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Ето защо счита, че разпоредбата на чл. 142. ал. 4 ЗМВР, която казва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл също следва да е тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР. Прави извод, че общите разпоредби относно статута на държавния служител ще се прилагат по отношение на служители по чл. 142. ал. 1. т. 2 ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон.

Твърди, че изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 141, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Сочи, че съгласно чл. 181 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата и равностойност - т. е. на всички служители на МВР без изключение, като цитира законовите разпоредби от ЗМВР.

Твърди, че със изменението в ДВ / брой 60 /в сила от 01.08.2020 година на разпоредбата на чл. 181 ал.3 от ЗМВР / цитирано от съда в решението/ , настъпило след исковия период, по никакъв начин не се променя правото на ищцата да получава левовата равностойност за храна, тъй като тя продължава да попада в разпоредбата на чл.181 ал.1 от ЗМВР и чл. 142 ал.1 от ЗМВР, които са непроменени от 2015 година и към настоящият момент.

Счита за неправилен и неверен извода на съда с който прилага за процесния период, приета на много по- късен етап правна норма, с обратно действие.

.Твърди, че в чл. 142, ал. 4 ЗМВР изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл., а изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2, сред които и чл. 181, ал. 3 ЗМВР е въведено едва със ЗИД на ЗМВР /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. /. с което се уточнява /макар и след исковия период/ волята на законодателя на кои категории служители по чл.142 ЗМВР се изплащат пари за храна, допълнително и измежду тях не са служителите по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, чиито правоотношения се уреждат от ЗДСл. Счита, че тези изводи са относими, ако претенцията е след 01.10.2020 година

Правилен според нея е правния извод, че ЗМВР се прилага и по отношение на специалните права на служителите по чл. 142. ал.1 т. 2 ЗМВР, каквато възникващата. и по отношение и на нея се прилага специалната разпоредбата на чл.181 ал.1 ЗМВР, която предвижда, че на всички служители на МВР се осигурява храна или левовата й равностойност.

Сочи, че в този смисъл е и разпоредбите на специалната Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и в чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. т.1 и т.3 от ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР.

Сочи, че законът обаче не делегира на МВР да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл.181 ал.1-3 ЗМВР ал.4 на чл.181 ЗМР и в този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или левова равностойност съдът би следвало да изходи единствено и само

от ЗМВР .

Ето защо счита , че след като по никакъв начин не е имало възражения от страна на втория ответник, че е изплащана левовата равностойност на полагащата ѝ се храна и не е оспорвано това нейно твърдение и след като по делото липсват такива доказателства да е включено като компонент във възнаграждението ѝ, което да е актуализирано през процесния период, съдът е постановил е неправилно решение, исковата претенция е основателна въз основа на разпоредбите на двата закона ЗМВР и ЗДСл.

Сочи, че ЗМВР изрично урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал.1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна, като същото следва да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по та, „Шу ал- I, т. 2 ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл.181 ал.1 ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на ЗМВР.

От изложеното прав извод, че обстоятелството, че имайки качеството на служител по чл. 142. ал. 1. т. 2 ЗМВР се поражда правото да получава от работодателя си храна или левовата ѝ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР.

Твърди, че по делото е несъмнено установено, че през процесния период действат Наредба № 81213-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, с определен размер, съобразно приложените по делото Заповеди на Министъра за процесния период, като счита за неоснователно възражението, че те касаят единствено служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР.

Твърди, че посочената наредба е подзаконов нормативен акт, поради което по отношение на нея е приложима единствено разпоредбата на чл. 15. ал. 3 от ЗНА.

Сочи, че в хипотеза на противоречие, чл. 15. ал. 3 ЗНА повелява на съда като правораздавателен орган да прилага по - високият по степен нормативен акт, като констатира и елиминира противоречието в рамките на правораздавателната си дейност по конкретен правен спор, без оглед на това дали друг съд се занимава с въпроса за същото противоречие и на какво основание. Твърди, че в конкретния случай с оглед констатираното противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредба № 81213-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и специалния ЗМВР следва да се приложи разпоредбата на акта от по-висока степен.

Счита, че работодателят по служебното ми правоотношение / независимо от това кой от двамата ответници ще приеме съда / дължи левова равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142. ал. 1. т. 2 ЗМВР и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконови нормативни актове.

Твърди, размерът и доволствиията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на въззиваемата страна- ищец, се определят ежегодно със Заповед на Министъра. Сочи, че по делото са ангажирани писмени доказателства, които несъмнено установяват размера на полагащата се сума за непредоставена храна - 120 лева и ето защо искът е основателен и доказан както от събраните по делото доказателства, така и от експертизата по делото.

Сочи, че по делото не се твърди и не са представени доказателства в обратния смисъл, тоест ОД на МВР да е предоставил храна или да е заплатил левовата ѝ равностойност в процесния период, и тя да е включена във възнаграждението ми.

Прави извод, че в този смисъл при установеното наличие на служебно правоотношение между страните, при съобразяване на действащата през процесния период нормативна уредба, регламентираща за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, моли съда да приеме, че предявеният иск се явява основателен и доказан по размер за главница и мораторна лихва, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането като моли съда да присъди и направените по делото разноски за две инстанции.

В срок не е подаден отговор на въззивната жалба от двамата ответници.

В съдебно заседание страните редовно призовани не се явяват и не изпращат представител.

От събраните по гр.д.№3555/20 г. на ПлРС доказателства, от изложеното във въззивната жалба от всички тези доказателства, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Решението на съда е съобщено на въззивника на 15.03.21 г., а въззивната жалба е подадена на 19.03.21 г. т.е. в законоустановения срок, поради което тя е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът констатира, че е постановено валидно и допустимо съдебно решение от 8.03.2021 г. на РС-Плевен гр.д.№3555/20 г. и при това положение следва да се обсъди неговата правилност, в какъвто смисъл са и оплакванията във въззивната жалба.

Не е спорно по делото, че ищцата Г. Г. АЛ. е работила в процесния период от време 29.07.2017-29.07.2020 г. на длъжност „****“ в сектор „****“ към отдел „****“ при Областна дирекция на МВР-Плевен на основание заповед №8121К-2434/7.02.2017 г. издадена от Министъра на Вътрешните работи, като процесната заповед е издадена на основание чл.9 от ЗДСл и §69 от ПЗР към ЗИДЗМВР/ДВ бр.81/14.10.2016 г./ Не е спорно и, че в този период на нея не е заплащана левовата равностойност на храна, както и, че съгласно нарочни заповеди, издавани от Министъра на вътрешните работи определеният месечен размер на левовата равностойност за храна през целия период от време е 120 лв.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл.181 ал.1 във вр. с ал.4 от ЗМВР за заплащане на левовата равностойност за храна в размер на сумата 4320 лв. за периода от 29.07.2017-29.07.2020 г. или по 120 лв. месечно,

ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 30.07.20 г. до окончателно изплащане на сумата и чл.86 от ЗЗД обезщетение за забава в размер на сумата 647,58 лв. с натрупване за 36 месеца за същия период от време от датата на подаване на исковата молба. Исковата молба е предявена срещу Министерство на вътрешните работи и при условията на евентуалност срещу ОД на МВР-гр.Плевен. РС-Плевен е прекратил производството по делото в частта досежно предявения срещу МВР иск, като е приел, че той е ненадлежен ответник. В тази част решението на съда има характер на определение, тъй като касае допустимостта на иска. Настоящата инстанция споделя доводите на първата, че МВР е ненадлежен ответник по делото, тъй като съгласно разпоредбата на чл.61 ал.2 от КТ,/ който се прилага за неуредените случаи от ЗМВР/ когато трудовият договор е сключен с погорестоящия спрямо работодателя орган, в тези случаи трудовото правоотношение се създава с предприятието, в което е съответната длъжност, т.е. в случая това е ОД на МВР-Плевен. Заповедта за назначаване на ищцата е издадена от Министъра на вътрешните работи, но тя е назначена на длъжността „****“ при ОД на МВР-Плевен, следователно неин работодател по смисъла на §1 т.1 от КТ е ОД на МВР-Плевен. В този смисъл правилно производството по делото е прекратено, макар и с решение, а не с определение по отношение на ответника МВР.

По съществото на спора:

С оглед гореизложеното настоящата инстанция счита, че е сезирана с искове с правно основание чл.181 ал.1 от ЗМВР и чл.86 ал.1 от ЗЗД, като спорът между страните е доколко А. с оглед заеманата от нея длъжност „****“ в рамките на служебното й правоотношение има право на безплатна храна, респективно на левовата й равностойност в рамките на исковия период от време 29.07.2017-29.07.2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл.181 ал.1 от ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата й равностойност, а съгласно ал.2 на държаните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло. В ал.3 е регламентирано, че служителите по чл.142 ал.1 и ал.3, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата й равностойност, чиито размер се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи, а условията и редът за предоставянето й се определят с наредби на министъра на вътрешните работи, съгласно ал.4 и ал.5.

В чл.142 ал.1 от ЗМВР /изм.ДВ бр.14/15 г. в сила от 1.04.2015 г./ категориите служители на МВР са определени по следния начин: т.1 държавни служители-полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, т.2 държавни служители и т.3 лица, работещи по трудово правоотношение, като в ал.4 на същия член е посочено, че статутът на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 се урежда от ЗДСл., а на тези по чл.142 ал.1 т.1 се урежда по ЗМВР. Оттук произтича извода, че двата специални закона ЗМВР и ЗДСл. намират приложение по отношение на различните категории служители, работещи в системата на МВР, като приложното поле на ЗДСл. във връзка със служебното

правоотношение на категорията служители, работещи в системата на МВР, изключва приложното поле по отношение на другия специален ЗМВР. Освен това §86 от ЗИДЗМВР регламентира, че за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл.142 ал.1 т.2 от ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1.04.2015 г. се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, т.е. те се приравняват по статут на държавните служители по ЗМВР, но с §69 ал.1 от ПЗР на ЗИДМВР/обнр. ДВ бр.81/16 г. в сила от 1.02.2017 г. се предвижда, че служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага ЗИДЗМВР/ДВ бр.14/15 г./, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжност за държавни служители с висше образование и притежават висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт към МВР и на тези по §70 ал.1 т.1 се преобразуват в служебни правоотношение по ЗДСл, считано от датата на влизане в сила на този закон. Следва да се съобрази действието на ал.6 от този параграф, съгласно който при назначаването на служителите по ал.1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храна по чл.181 ал.1 от ЗМВР. Оттук следва и извода, че законодателя е определил начина, по който се формира основната заплата на служителите на служебното правоотношение и в нея нормативно е включено, както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. По този начин с ежегодни заповеди, издавани от Министъра на вътрешните работи на служителите по чл.142 ал.1 т.1 и т.3 от ЗМВР, каквато е и ищцата, считано от 1.02.2017 г. е определена левовата равностойност на храна в размер на 120 лв. По този начин възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност на храна не се начисляват отделно, а съставляват компонент от получаваното основно възнаграждение. Настоящата инстанция счита, че ако се приеме тезата на ищцата, че като държавен служител в системата на МВР има право на храна или нейната равностойност на основание чл.181 ал.1 от ЗМВР, то тя би била поставена в по-благоприятно отношение в сравнение със служителите по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, чиито правоотношения не са преобразувани в служебни по силата на §69 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗМВР/ в сила от 1.02.17 г./, след като тя би получавала храна, респективно равностойността ѝ веднъж като съставна част от основното ѝ възнаграждение, и втори път, като допълнително плащане.

Освен това, след като ищцата е назначена по служебно правоотношение в ЗМВР на основание §69 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗМВР/ в сила от 1.02.17 г./, съдържанието на служебното ѝ правоотношение се урежда от специалния ЗДСл, в който не е предвидено на служителите на държавна служба да се предоставя храна или нейната парична равностойност, както това е предвидено за служителите по чл.181 ал.1 от ЗМВР. Следователно и според настоящата инстанция тази препратка за приложение на специалния ЗДСл към тази категория служители на МВР, сред които е и ищцата, изключва приложението на другия специален закон по аргумент за празнота в ЗДСл. Освен това в чл.142 ал.4 от ЗМВР е посочено, че статутът на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 се

урежда със ЗДСЛ, а изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими и към служителите, заемащи длъжности по чл.142 ал.1 т.2 сред които чл.181 ал.1 от МВР е въведено със ЗИД на ЗМВР/ДВ бр.60/20 г. в сила от 1.10.20 г./ и действа занапред. По тези съображения за периода 29.07.2017 г. до 29.07.2020 г. гишцата, като служител по чл.142 ал.1 т.2 от ЗМВР, по отношение на която е приложим ЗДСЛ няма право на храна, респективно на паричната ѝ равностойност, като отделно плащане от основното възнаграждение. Следва да се отбележи, че за периодите до 1.02.2017 г. след 1.10.2020 г. за тази група служители на МВР, държавни служители по чл.5 от ЗДСЛ, извършващи дейности, свързани със специфичен характер на труда и полагащи труд през нощта от 22 до 6 часа, правото на получаване на храна или левовата ѝ равностойност е изрично уредено. За процесният период от време обаче /29.07.17 г. до 29.07.20 г./ приложими спрямо тези служители са били разпоредбите на ЗДСЛ и според тях няма изрично уредено право на допълнително заплащане под формата на левова равностойност на храна. По тези съображения предявените искове с правна квалификация чл.181 ал.1 във вр. с ал.4 от ЗМВР за заплащане на левовата равностойност за храна в размер на сумата 4320 лв. за периода от 29.07.2017-29.07.2020 г. или по 120 лв. месечно, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 30.07.20 г. до окончателно изплащане на сумата и чл.86 от ЗЗД обезщетение за забава в размер на сумата 647,58 лв. с натрупване за 36 месеца за същия период от време от датата на подаване на исковата молба се явяват неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени.

Поради съвпадение на правните изводи на Ловешки окръжен съд с тази, изложени в атакуваното решение №260189/8.03.21 г. постановено по гр.д.№3555/20 г. по описа на РС-Плевен съд същото следва да бъде потвърдено като правилно.

При този изход на делото разноски не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани от въззиваемата страна.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно съдебно решение №260189/8.03.21 г. постановено по гр.д.№3555/20 г. по описа на РС-Плевен .

Решението е окончателно на основание чл.280 ал.3 т.1 от ГПК, с изключение на частта, с която е прекратено проризводството по делото спрямо ненадлежната страна Министерство на вътрешните работи, като то може да се обжалва в едноседмичен срок от съобщението пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____